

Arrest

nr. 203 241 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.J.P. LIPS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op X1998 in het dorp X, in de Zuidwestprovincie, Engelstalige regio van Kameroen. U bent etnisch Bayangi en katholiek. U groeide op in het dorp Ndebaya, een buurdorp van Eyumojok, en u woonde daar tot uw traditionele huwelijk. Uw vader verliet u en uw moeder in 2007. U wou graag verder studeren aan de middelbare school, maar uw moeder had geen geld. Een man in uw dorp, A.(...) J.(...) A.(...), was bereid om voor uw studies te betalen op voorwaarde dat u later met hem zou trouwen als u groot was. Jullie gingen akkoord. Het schoolgeld dat A.(...) gaf was al een voorschot op uw bruidsschat.

U begon met uw middelbare studies toen u 9 jaar was, in 2007, en u heeft uw middelbare school afgewerkt toen u 16 jaar was. U bent traditioneel gehuwd met A.(...)Y.(...) A.(...) in 2012 en u ging wonen bij hem in zijn dorp Mbenyan, een buurdorp van Ndebaya. U heeft twee dochters, A.(...)K.(...) A.(...) (*2013) en A.(...)S.(...) E.(...) (*2016). U wou nog verder studeren aan de universiteit, maar uw man A.(...) liet dit niet toe. Nadat u 18 jaar was geworden bent u wettelijk gehuwd met uw man op 08-01-2017. U wou eigenlijk niet wettelijk huwen met uw man, maar u deed dit toch opdat uw kinderen een deel van zijn erfenis zouden krijgen. U ging vaak huilen bij uw moeder en bij de nicht van uw man. De nicht van uw man raadde u aan om te vluchten en ergens naar toe te gaan waar u terecht kon. Uw moeder belde uiteindelijk enkele vriendinnen op en u mocht gaan naar haar vriendin in Muyuka. Uw moeder ging echter naar Nigeria omdat haar vriendin geen twee mensen kon onderhouden. U ging met een bus van uw moeders dorp naar Muyuka. Daar hielp u mee in het restaurant van de vriendin van uw moeder. Die vriendin zei echter dat u moest meegaan naar het huis van een politieagent die klant was in het restaurant. U ging uiteindelijk in november mee onder druk en u hoorde later van die politieagent dat de vriendin van uw moeder schulden had bij hem, en u was gegeven aan hem in ruil voor het geld. De politieman dwong zich op aan u en sloeg u als u niet wou ingaan op zijn avances. Na 2 weken kon u ontsnappen uit het huis van die politieman. U vluchtte naar het huis van een vriendin van u in Muyuka, die uw vertrek uit het land regelde. Zij contacteerde een vriend in Australië die uw reis regelde.

U heeft op 04-02-2018 Kameroen verlaten met uw eigen paspoort en een visum voor India, dat u op de ambassade in Douala gekregen had. U bent met het vliegtuig naar India gereisd, waar u een visum voor Litouwen probeerde te bekomen. U kreeg echter een negatief antwoord. U heeft een vlucht geboekt van India naar Kameroen, met een tussenstop in België. U vertrok op 02-03-2018 met het vliegtuig in India en u kwam dezelfde dag aan in België. U gooide uw paspoort weg op de luchthaven omdat u niet terug wou naar Kameroen. U werd tegengehouden door het luchthavenpersoneel omdat u geen geldige reisdocumenten meer bezat, en u vroeg asiel aan op 03-03-2018.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste kan opgemerkt worden dat er ernstige twijfel bestaat over uw beweerde leeftijd. U gevraagd of uw geboortedatum [1998] correct is (gehoorverslag CGVS, p. 2), antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 3). U legde ook documenten neer waaruit blijkt dat u in 1998 zou geboren zijn [zie infra]. U gevraagd of u uw volledige middelbare studies heeft afgewerkt, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 4). U gevraagd tot welke leeftijd u naar school ging, verklaarde u tot uw 16e [uit uw documenten blijkt ook dat u in juni 2014 afstudeerde in het hoger middelbaar en uw 'Advanced Level' – examen dat afgelegd dient te worden na afloop van het hoger secundair onderwijs in Kameroen - behaalde]. U gevraagd wanneer u begonnen bent met de middelbare school, verklaarde u op uw 9e. U gevraagd of dat niet een beetje jong is om reeds de middelbare school aan te vatten, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het ok is – geenszins enige uitleg gevend over waarom u reeds met de middelbare school bent begonnen op 9-jarige leeftijd. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, **is het onderwijssysteem in de Engelstalige regio's van Kameroen als volgt georganiseerd: vanaf de leeftijd van 6 vatten de kinderen de verplichte lagere school aan. De periode waarbinnen kinderen naar de lagere school moeten gaan, beslaat in totaal 6 jaren, waarna het 'First School Leaving Certificate' gegeven wordt na succesvolle beëindiging van het laatste jaar van de lagere school. Pas nadien – nadat men het 'First School Leaving Certificate' behaalt – kan men het eerste jaar lager secundair onderwijs aanvatten. Het lager secundair onderwijs beslaat een periode van 5 jaren, waarna men het examen voor het 'Ordinary Level Certificate' dient af te leggen. Pas nadien, na het behalen van het 'Ordinary Level Certificate', kan men het – 2 jaar durende – hoger secundair onderwijs aanvatten, op het einde waarvan men het examen voor het 'Advanced Level Certificate' dient af te leggen. Na het behalen van het 'Advanced level Certificate', kan men universitaire studies aanvatten – dit dus na een schoolcarrière van in totaal 13 jaren.** U verklaarde, zoals hierboven reeds vermeld, dat u reeds aan de leeftijd van 9 uw studies lager secundair onderwijs aanvatte, en u uw 'Advanced Level Certificate' behaalde aan de leeftijd van 16 jaar. Dit impliceert dat u, voorafgaand aan de leeftijd van 9, reeds 6 jaar lagere school zou hebben gelopen, hetgeen zou betekenen dat u aan de leeftijd van 3 jaar reeds naar de lagere school ging, wat geenszins aannemelijk is gezien kinderen in Kameroen pas

vanaf de leeftijd van 6 jaar beginnen met schoollopen in de eerste graad van het lager onderwijs. Uw verklaringen zijn uiterst opmerkelijk en tegenstrijdig met de beschikbare informatie. Dit doet dan ook het vermoeden rijzen dat u ouder bent dan u zich voordoet. Deze verklaringen doen reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde dat uw moeder geld ging lenen bij een man die een cacao-boerderij had in Mbenyan, waarop die man zei dat hij u naar school zou sturen als u later zou trouwen met hem (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat u van uw moeder moest trouwen met die man in 2012, toen u 14 jaar was, hoewel u niet wou. U verklaarde dat u uiteindelijk [traditioneel] huwde met die man (gehoorverslag CGVS, p. 11), dat hij seks met u had zelfs als u niet wou, dat u zwanger werd van uw eerste kind in 2013, dat uw man brutaal was, dat hij u sloeg en u telkens naar uw moeder ging om te huilen. U antwoordde bevestigend toen u gevraagd werd of uw moeder in Ndebaya woonde (gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw moeder u in het jaar 2017 smeekte om ook officieel te huwen met hem in de rechtbank zodat uw kinderen een deel van zijn bezit zouden krijgen [aanspraak zouden kunnen maken op zijn erfenis] (gehoorverslag CGVS, p. 11). U gevraagd wanneer u legaal huwde met uw man (gehoorverslag CGVS, p. 19), verklaarde u op 08-01-2017. U verklaarde dat u uiteindelijk zei aan uw moeder dat het zo niet kon verdergaan (gehoorverslag CGVS, p. 12), dat uw moeder een vriend[in] belde in Muyuka en dat u bij die vriendin van uw moeder in Muyuka terecht kon.

U verklaarde verder dat u in september 2017 een eerste keer van uw man wegliep (gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd of u al eerdere pogingen had ondernomen om weg te rennen uit het dorp, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u niet probeerde, dat u geen manier had toen, dat zijn nicht u later zei om het dorp te verlaten, dat u zou moeten gaan als u een persoon had [iemand waarbij u terecht kon], maar dat u zei dat u niemand had, dat u naar uw moeder ging en zij dan zei dat ze iemand zou vinden. U gevraagd waarom uw moeder dan niet eerder iemand kon proberen te vinden, dat het toch beter ging zijn dat u dit gedaan had voor uw legaal huwelijk, verklaarde u dat u het idee niet had om het dorp te verlaten voor het legaal huwelijk, dat zijn nicht in december 2016 zei dat u moest gaan als u iemand had, en dat uw man in december 2016 het idee had om te trouwen voor de rechtbank. U gevraagd waarom u met hem trouwde in de rechtbank in januari 2017 als u al het idee had om weg te lopen in december 2016, verklaarde u dat u dat deed omwille van de kinderen. U gevraagd naar verduidelijking (gehoorverslag CGVS, p. 20), verklaarde u dat uw dochter Susanna nog te jong was om achter te laten. U gezegd dat u haar kon meenemen, verklaarde u dat u niemand heeft om naar toe te gaan, dat u haar niet kon meenemen en dat haar vader geld heeft. U verklaarde verder dat u, voordat u van uw man wegliep in september 2017, u nooit enige poging ondernomen heeft om van hem weg te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 19). **Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u nooit eerder heeft geprobeerd om weg te lopen, of er zelfs maar eerder aan gedacht heeft om weg te lopen, en dat de nicht van uw man u dit idee dan nog moest geven**, alsof dit geen natuurlijke logische gedachte zou zijn; het is geenszins onredelijk te verwachten dat u eerder al zou aan gedacht hebben aan weglopen indien u werkelijk in een dergelijke miserabele situatie zat en in een echt gedwongen huwelijk zat waarbij u dagelijks geconfronteerd werd met uw situatie, zeker gezien uw scholingsniveau. Uw verklaring dat u niemand had om naartoe te gaan, is tegenstrijdig met het feit dat u uiteindelijk wel degelijk naar een vriendin van uw moeder bent gegaan, dat u zelfs een vriendin had in Muyuka [zie infra] waar u enkele maanden bij heeft verbleven en dat u uiteindelijk naar India reisde waar u niemand kende. Bovendien liep u regelmatig weg naar het dorp van uw moeder in Ndebaya [een buurdorp], u ging dagelijks naar Eyumojock naar de middelbare school, u verklaarde dat uw man dagelijks vroeg opstond om op de landbouwvelden te gaan werken en hij soms naar andere dorpen ging en pas 's nachts terug kwam (gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaarde eveneens dat uw man u geld gaf als u iets nodig had (gehoorverslag CGVS, p. 5), u verklaarde dat hij u verder naar school liet gaan (gehoorverslag CGVS, p. 11), dat hij u nog naar school wou laten gaan na het traditioneel huwelijk in 2012 en zelfs na uw bevalling in 2013, dat hij u naar school liet gaan omdat u intelligent was en er een leraar op school was die uw man aanmoedigde (gehoorverslag CGVS, p. 16), dat hij trots was op u omdat zijn vrouw onderwezen was, dat u buitenshuis kon gaan (gehoorverslag CGVS, p. 26), dat uw man soms ging naar de markt om vis voor jullie te kopen, dat hij soms geld gaf aan u om kleren of schoenen voor u of uw kinderen te kopen, en u kon tenslotte – wanneer u uiteindelijk een eerste poging ondernam zich aan het huwelijk te onttrekken, gewoon tegen uw man zeggen dat u niet naar het veld zou gaan, waarna u simpelweg kon vertrekken uit uw dorp en naar ergens anders ging (gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze verklaringen wijzen erop dat u wel degelijk ruime bewegingsvrijheid kende die u toeliet om weg te lopen, dan wel hiertoe op zijn minst enige poging te ondernemen. Dat u bleef voor uw kinderen was tenslotte uw eigen keuze waardoor er moeilijk sprake is van een echt gedwongen verblijf bij uw man en kan moeilijk als dé reden gezien worden waarom u niet wegluchtte, gezien u uiteindelijk wel uw kinderen alleen heeft achtergelaten bij uw man en zijn familie.

Voorts dient opgemerkt dat u ook uw kinderen had kunnen meenemen met u, bij een poging tot vlucht. **Dat u nooit enige poging heeft gedaan om eerder weg te lopen, doet dan ook ernstig afbreuk aan het door u beweerde gedwongen karakter van uw huwelijk en aan de ernst van de door u geopperde feiten, immers: dat u – hoewel u gedurende 5 jaren bij uw echtgenoot inwoonde, waar u de nodige bewegingsvrijheid kende en tot 2014 dagelijks schoolliep, en waarbij uw echtgenoot regelmatig buitenshuis was - op geen enkel moment poogt om zich aan uw beweerd gedwongen huwelijk te onttrekken, weet allerm minst te overtuigen. Deze verklaringen wijzen erop dat u zich geenszins in de praktische onmogelijkheid bevond om in de jaren nadat u het huwelijk werd opgedrongen, een vluchtpoging te ondernemen. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstige en fundamentele twijfels rijzen bij uw verklaringen gedwongen te zijn geworden om te trouwen.**

Daarnaast blijkt er een kopie van uw paspoort in het verslag van de luchthavenpolitie te zitten [zie administratief dossier], waaruit blijkt dat uw paspoort uitgegeven werd op 06-07-2017 in Buea. **Dat u simpelweg uw paspoort in juli 2017 zou afgehaald hebben in Buea, dat op zo'n 260 km ligt van Eyumojock [buurdorp van Mbenyan], is dan ook tegenstrijdig met uw verklaringen dat u nog in uw dorp bij uw man zou verbleven hebben tot september 2017, en daarvoor nooit een poging te hebben ondernomen om zich aan uw huwelijk te onttrekken. Dit is geenszins coherent met het door u beweerde gedwongen karakter van uw huwelijk, en uw verklaringen hieromtrent.** Volgens het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ] verklaarde u dat u uw paspoort vernietigde bij aankomst in Brussel (zie 'Verklaring DVZ', punt 24). U gevraagd waarom u uw paspoort vernietigde, verklaarde u dat men u zei dat u dat moest vernietigen omdat ze u anders naar Kameroen zouden terugsturen en dat u hier asiel wou aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat u uw paspoort vernietigde, doet dan ook vermoeden dat u de Belgische autoriteiten doelbewust in het ongewisse wou laten over de gegevens op uw paspoort, gezien u ook asiel kon aangevraagd hebben zonder uw paspoort vernietigd te hebben, en u steeds ook zelf verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u uw paspoort vernietigde, net omdat u vreesde dat u anders naar Kameroen teruggestuurd zou worden.

U verklaarde dat uw moeder u in het jaar 2012 vroeg om [traditioneel] te huwen met uw huidige man, dat ze anders het geld zou moeten teruggeven dat hij reeds gaf voor uw scholing (gehoorverslag CGVS, p.10) , en ze dat geld niet heeft (gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde verder dat uw moeder u smeekte om in januari 2017 ook officieel te huwen met hem, zodat uw kinderen een deel van zijn bezit zouden krijgen. U gezegd dat uw moeder u smeekte om met hem te huwen, en u gevraagd of u dus nog kon weigeren om met hem te huwen (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u dat uw moeder u smeekte, omdat de kinderen anders geen deel van zijn bezit zouden krijgen. U gevraagd waarom u instemde met dit legaal huwelijk (in januari 2017), gezien u eerder verklaarde dat u er reeds aan dacht om van uw man weg te lopen in de loop van december 2016, verklaarde u dat u het deed omwille van de kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 19) – waarmee u bedoelt dat uw kinderen op deze manier aanspraak zouden kunnen maken op zijn erfenis. U gevraagd of u misschien legaal kon scheiden (gehoorverslag CGVS, p. 22), gaf u aan dat dat misschien kon, maar verklaarde u dat u niet kon scheiden omwille van de kinderen, omdat ze hun aandeel [in de erfenis] dan niet zouden hebben. U geconfronteerd met het feit dat uw wil voor die erfenis tegenstrijdig is met uw beweerde vrees voor uw man, en uw verklaring dat u gedwongen werd hem te huwen, gezien u zelf geen scheiding wou omdat uw kinderen die erfenis anders zouden verliezen, kon u slechts 'ja' uitbrengen. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u er in januari 2017 zelf voor koos om uw huwelijk te officialiseren, en u zelfs niet overwoog om zich hiertegen te verzetten, aangezien uw kinderen later anders geen aanspraak zouden kunnen maken op zijn erfenis. **Het dient opgemerkt te worden dat uw beweerde vrees voor uw man, en uw stelling dat u gedwongen was met hem te huwen, uiterst tegenstrijdig is met uw wens om toch getrouwd te blijven met uw man zodat uw kinderen een deel van zijn erfenis kunnen krijgen. Er kan hier geenszins sprake zijn van een gedwongen huwelijk gezien u met uw man getrouwd wil blijven voor het geld, en u zelf instemde met uw legale huwelijk in januari 2017.** Indien u werkelijk niet wou huwen met uw man, is het immers geenszins onredelijk te verwachten dat u uw leven en vrijheid zou verkiezen boven het geld waarop uw kinderen mogelijks aanspraak zouden kunnen maken in het geval van zijn overlijden, en dat u zou willen scheiden van hem. Dat u dit niet deed, en er zelf voor koos – omwille van een financieel motief – om uw huwelijk met uw man te laten officialiseren in de rechtbank, wijst er ondubbelzinnig op dat u geenszins gedwongen werd dit huwelijk aan te gaan, en u zelf de keuze maakte om in dit huwelijk te blijven. Uit al uw verklaringen blijkt dat uw huwelijk niet zo gedwongen blijkt te zijn als u beweert: u bleef bij hem voor de kinderen, uw moeder smeekte u om met hem te trouwen [hetgeen impliceert dat u eigenlijk wel kon weigeren], uw moeder zei dat ze anders het [school]geld zou moeten teruggeven indien u weigerde [dus de

mogelijkheid om te weigeren bleek er wel te zijn] en u wil momenteel niet scheiden van uw man. **Uw verklaringen doen dan ook opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde gedwongen karakter van uw huwelijk.**

U verklaarde dat uw man u sloeg en seks had met u (gehoorverslag CGVS, p. 21). U gevraagd of u naar de autoriteiten bent geweest om die mishandeling aan te geven, verklaarde u dat het politiekantoor ver is, in Eyumojock, en dat je je problemen moet regelen met je man en je niet naar de autoriteiten gaat. U gevraagd hoe ver het is van Ndebaya naar Eyumojock, verklaarde u dat het anderhalf uur te voet is. U gezegd dat dat nog altijd minder ver is dan Muyuka [waar u heen vluchtte nadat u wegtrok van uw man], verklaarde u dat je niet naar de autoriteiten gaat met je man, dat het je familie is die het oplost, en dat de politie niets te maken heeft met traditie. U verklaarde dat u naar de middelbare school ging in Eyumojock (gehoorverslag CGVS, p. 14), waardoor uw verklaring dat het politiekantoor ver is [en u het daarom niet kon aangeven] uiterst opmerkelijk is. U gevraagd of u weet heeft van organisaties die vrouwen in uw geval helpen in Kameroen (gehoorverslag CGVS, p. 22), antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u er niets van weet. U gevraagd of u zich daarover geïnformeerd heeft, of die al dan niet bestonden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat niemand u dat zei. U gevraagd of u niet wou weten of zij u konden helpen, verklaarde u dat u geen idee had over zo'n organisaties, dat er in uw dorp geen dergelijke organisatie is, en dat je je man niet meeneemt naar de autoriteiten. U gevraagd of u weet heeft of er zo'n organisaties bestaan in Kameroen die vrouwen in uw geval helpen, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u dat niet weet. U gezegd dat u zich toch kon [laten] informeren omtrent de mogelijkheden tot hulp in Kameroen, gezien u uw middelbare studies heeft afgewerkt en u een slimme vrouw bent, verklaarde u dat jullie niets van dat alles hebben in het dorp, dat jullie geen kans hadden om dat te zeggen en dat jullie niet zo'n mensen hebben. U gevraagd of een vrouw kan scheiden in Kameroen, verklaarde u dat je kan scheiden, maar dat afhangt van je man. U gevraagd wat de voorwaarden zijn om te kunnen scheiden in Kameroen, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of u zich geïnformeerd heeft om te kunnen scheiden in Kameroen, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u zich niet geïnformeerd heeft over scheiding in Kameroen. U gevraagd of u misschien wel legaal kon scheiden, verklaarde u dat u niet kon scheiden omwille van de kinderen, want dan zouden de kinderen hun aandeel [in de erfenis] niet hebben. **Het dient opgemerkt te worden dat u geen enkele poging heeft gedaan om te informeren naar een mogelijke oplossing voor uw situatie, noch enige poging heeft gedaan om te informeren of er enige organisaties bestaan die vrouwen in uw situatie helpen** - die wel degelijk bestaan, zo blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie. U heeft geen enkele poging gedaan om hulp in te schakelen van de autoriteiten, geen enkele poging gedaan om informatie in te winnen over vrouwenorganisaties in Kameroen en u heeft geen enkele poging gedaan om informatie in te winnen over de mogelijkheid tot echtscheiding in Kameroen, wat men redelijkerwijze wel kan verwachten van iemand met uw opleidingsniveau. U liet zich wel immers uitgebreid informeren over uw studies - u informeerde naar wat u kon doen ná uw studies [u verklaarde dat uw leraren u informeerden over uw jobmogelijkheden, dat u een concours kon schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 17)], u kon immers wel naar Muyuka reizen – wat veel verder gelegen was dan het politiekantoor in Eyumojock, en u liet zich wel informeren om naar India te reizen en om verder te studeren in Europa [uw vriendin legde contact met haar schoonbroer in Australië en regelde uw reis (gehoorverslag CGVS, p. 13)]. **Dat u zich in dergelijke mate liet informeren om verder te studeren, tot zelfs studeren in Europa toe, maar dan geenszins enige poging onderneemt om hulp te zoeken voor uw situatie in Kameroen, staat in uiterst schril contrast met uw vermeende miserabele situatie, en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gedwongen karakter van uw huwelijk, en aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas in het algemeen.**

U gevraagd of uw man u heeft proberen zoeken na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 20), antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat zijn nicht zei dat hij u zocht. U gevraagd hoe uw man u probeerde te zoeken, verklaarde u dat ze [de nicht van uw man] zei dat hij vroeg waar u was, dat hij naar het dorp van uw moeder ging om te vragen naar u, dat hij naar het huis van uw moeders oom ging om te vragen waar uw moeder was, en dat hij wist dat jullie het dorp verlaten hadden. U gevraagd of uw man u nog terug wilt, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat dat is wat uw nicht zei, dat hij u nog zoekt. U gezegd dat u reeds zei dat hij een nieuwe vrouw genomen had, verklaarde u dat ze [die nicht van uw man] u zei dat er een andere vrouw in het huis kwam en ze zwanger werd (gehoorverslag CGVS, p. 21). U gevraagd of hij [uw man] u nog heeft proberen zoeken nadat hij u niet vond, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze [die nicht] zei dat ze niet wist waar u was, en dat hij wist dat u dicht stond bij haar (de nicht). U gevraagd wat zijn antwoord was, verklaarde u dat hij haar zei dat ze u moest komen zoeken, dat u vertrok toen ze [nicht] in het huis was en ze dus wel moest weten waar u was.

U gevraagd wat er dan gebeurde, verklaarde u dat hij bleef zoeken, dat hij naar het huis van zijn zus ging, naar uw moeders oom en dat hij elke dag naar uw moeders dorp gaat. U verklaarde dat u uw man verliet in september 2017 (gehoorverslag CGVS, p. 17), dat u communiceerde met de nicht van uw man omdat u uw kinderen bij die nicht achterliet (gehoorverslag CGVS, p. 21) en dat u in februari 2018 Kameroen verliet (gehoorverslag CGVS, p. 6). U gevraagd wat die nicht van uw man de laatste keer zei toen u haar sprak (gehoorverslag CGVS, p. 14), verklaarde u dat ze zei dat uw kinderen het goed doen, dat uw man een andere vrouw in het huis gebracht heeft, dat het meisje zwanger was, dat uw man weet dat u dicht bij haar staat [goede band heeft met die nicht], dat uw man vraagt waar u bent, dat ze zegt dat ze het niet weet en ze zegt dat u haar niet moet bellen, maar dat zij u wel zal bellen. **Het dient opgemerkt te worden dat het feit dat uw man u probeerde te zoeken in het dorp, geenszins abnormaal is, gezien u tenslotte zijn vrouw was en u op een dag verdween. Dat uw man, dit gegeven zijnde, probeert uit te vissen waar u bent, is dan ook normaal en ligt in de lijn der verwachtingen. Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat het feit dat uw man zich ervan poogt te vergewissen waar u bent, enig gevaar voor u betekent, dan wel dat dit betekent dat hij u zou vervolgen.** Uit uw laatste gesprek met de nicht van uw man blijkt dat uw man wel nog vraagt naar u, maar geenszins grote moeite blijkt te doen om u te vinden of uw verblijfplaats te weten te komen via uw nicht,. Indien uw man u immers werkelijk wou vinden, ten koste van wat dan ook, is het geenszins onredelijk te verwachten dat hij wel te weten zou kunnen komen waar u zich bevond gezien u in contact stond met zijn nicht - en gezien hij wist dat u een goede band had met zijn nicht - en gezien uw kinderen nog verblijven bij zijn nicht, wat hij als drukkingsmiddel zou kunnen gebruiken indien hij werkelijk zo brutaal was als u beweert. Uw kinderen blijken het echter goed te doen en blijken zelfs nog aanspraak te maken op zijn erfenis volgens uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U maakt dan ook niet aannemelijk dat uw echtgenoot nog voor enige problemen zou zorgen indien u ergens anders in Kameroen zou verblijven.

U gevraagd of u geen job kon zoeken en hem [uw man] kon proberen terug te betalen [om het schoolgeld terug te betalen], aangezien u al uw middelbare studies voltooid had (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u dat er geen manier was om een job te zoeken voor u in het dorp, dat het enige wat u kon doen erin bestond een concours te schrijven. U gevraagd wat dat is, verklaarde u dat dat [concours u toelaat] om te kunnen lesgeven of in het leger te kunnen gaan. Gezien het feit dat u naar school ging in Eyumojock en gezien het feit dat u wel kon vluchten naar Muyuka, wat volgens u op 8 uur rijden lag van uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 20), dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat u geen job kon zoeken in uw dorp en uw man dus niet kon terug betalen, geenszins steek houdt, gezien u wel uw dorp effectief heeft kunnen verlaten en dus op zoek kon gaan naar een job buiten uw dorp. Dit klemmt des te meer gezien u verklaarde dat u werkte in het restaurant van die vriendin van uw moeder in Muyuka (gehoorverslag CGVS, p. 12), en dus wel degelijk een job vond ergens anders dan uw eigen dorp. Uw verklaring dat het enige wat u kon doen, een concours schrijven was, is bijgevolg ook tegenstrijdig met uw eigen acties, gezien u wel degelijk ergens anders dan uw eigen dorp ging gaan werken in Kameroen. Volgens uw diploma van het hoger middelbaar onderwijs had u een diploma in 'Business Studies' [zakenstudies]. Uw verklaring dat u uw concours móest doen, om een job in het leger te kunnen doen of leerkracht te kunnen worden, is geenszins logisch gezien niemand u verplichtte om leerkracht te worden of een job in het leger te zoeken, en u eender welke andere job kon uitoefenen, des te meer met een diploma Business Studies op zak. **Gezien uw eigen acties is het geenszins onredelijk te verwachten dat u zich ergens anders zou kunnen vestigen in Kameroen, des te meer gezien u een opgeleide vrouw bent met een diploma in Business Studies. Het profiel dat u zich probeert aan te meten, van een vrouw die geen andere mogelijkheden heeft dan voor de rest van haar leven in het dorp bij haar man te blijven zonder enige job uit te oefenen, strookt geenszins met uw profiel van opgeleide vrouw, noch met het feit dat u wel uw dorp heeft kunnen verlaten om ergens anders te wonen en werken in Kameroen, en noch minder met het feit dat u zelfs Kameroen heeft kunnen verlaten om met het vliegtuig via India naar Europa te reizen.** Het feit dat u verder wou studeren in Europa (gehoorverslag CGVS, p. 6), is geen reden opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

U verklaarde dat de vriendin van uw moeder, bij wie u in een restaurant werkte na uw vlucht van uw man, zei dat u mee moest met een politieman die klant was in haar restaurant (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde dat die politieman u in zijn huis hield (gehoorverslag CGVS, p. 13), u gebruikte als seksslavin en u weigerde te laten gaan. U hoorde later van hem dat de vriendin van uw moeder hem geld verschuldigd was, en hij u in ruil voor het geld had gekregen. U verklaarde dat u op een dag zei tegen die politieman dat u naar de markt ging om eten te kopen, waarna de politieman accepteerde en zelfs zei dat u de weg niet kende naar de markt, en u geld gaf om naar de markt te gaan.

U verklaarde dat u belde met een vriendin [in Muyuka], naar haar huis ging, dan op haar aanraden naar de markt ging en daarna terug ging naar het huis van de politiemann, en later via het raam ontsnapte om naar uw vriendin te gaan. Het dient opgemerkt te worden dat u vrij naar de markt mocht gaan om eten te kopen, wat tegenstrijdig is met uw verklaring dat u opgesloten werd door die politiemann en hij in uw huis hield. Het is immers allerm minst aannemelijk, noch geloofwaardig, dat hij u vrij naar de markt zou laten gaan en u hiertoe zelfs geld gaf, indien hij u – zoals u verklaarde – tegen uw wil in het huis opsloot en als seksslavin gebruikte. Bovendien stelt de vraag zich waarom u dan nog terugkeert van de markt naar zijn huis, om dan later via het raam te moeten ontsnappen. Uw terugkeer naar het huis en ontsnapping via het raam lijken nutteloze acties die geenszins getuigen van enige reële situaties, immers: indien u voorheen werkelijk werd opgesloten in dit huis, waar u seksueel misbruikt werd, valt geenszins in te zien waarom u uit eigen beweging nog zou terugkeren naar dit huis om eten te maken voor de politieagent, om nadien weer te moeten ontsnappen uit het huis. U gevraagd of hij normaal alle ramen sloot, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 27). U gevraagd hoe het komt dat dat hij dat [raam waarlangs u ontsnapte] niet controleerde, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of hij zag dat het raam open was, verklaarde u dat hij dat niet zag. Opnieuw getuigen uw verklaringen geenszins van reële situaties: dat die politiemann enerzijds alle ramen sloot om u binnen te houden, maar u dan simpelweg naar de markt laat gaan om eten te kopen, is onlogisch en allesbehalve coherent gedrag. Dat hij dan bovendien normaal alle ramen zou controleren om u binnen te houden, maar dan zelfs niet zou zien dat er een raam open zou staan, is opnieuw weinig aannemelijk. Uw verklaring dat het raam waarlangs u zou zijn ontsnapt, eigenlijk per toeval nog open stond – u verklaarde immers dat hij niet gezien had dat dit raam nog open stond – maakt uw eerdere verklaringen, namelijk dat u na uw bezoek aan uw vriendin en de markt, vrijwillig terugkeerde naar het huis, om eten te bereiden voor de politieagent die u beweerdelijk misbruikte, des te onaannemelijk gezien u dan ook geenszins geweten kon hebben dat u diezelfde avond nog in staat zou zijn geweest te ontsnappen uit dit huis. U gevraagd of u naar de autoriteiten bent geweest om het misbruik door de politieagent aan te geven, verklaarde u dat u niet kon gaan omdat hij u bedreigde. U gezegd dat u misschien bescherming kon krijgen, verklaarde u dat hij u ermee bedreigde dat hij u iets zou aandoen als u zou ontsnappen, en dat hij u bedreigde met zijn geweer zodat u niet zou weg rennen van hem. U gevraagd of u eraan dacht om naar de politie te gaan, verklaarde u dat u zei tegen uw vriendin dat jullie hem konden aangeven, maar dat hij u bedreigd had en u zijn volledige naam niet kent. **Het dient opgemerkt te worden dat het feit dat u niet naar de politie kon gaan omdat hij u bedreigd had opdat u niet zou ontsnappen, geenszins logisch is gezien u effectief al ontsnapt was, en u dus reeds gevaar liep.** Bovendien wist u wel waar hij woonde, waardoor het feit dat u niet naar de politie kon gaan omdat u zijn naam niet kende, geenszins steek meer houdt. Ten slotte vluchtte u naar een vriendin in hetzelfde dorp, namelijk in Muyuka, en bleef u daar in Muyuka tot uw vertrek in februari 2018: u had verklaard dat u 2 weken in november [2017] bij die politiemann woonde (gehoorverslag CGVS, p. 26), u had verklaard dat u juist voor uw vertrek uit Kameroen in Muyuka woonde (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat u op 04-02-2018 Kameroen heeft verlaten. **Dat u dan van november tot februari blijft wonen in Muyuka, zonder enige bescherming te zoeken, is dan ook uiterst tegenstrijdig met een grondige vrees voor vervolging door die politiemann die ook in Muyuka woonde.** Uw gedrag en verklaringen over deze politiemann zijn geenszins logisch en aannemelijk, noch getuigen ze van enige reële situaties. Deze verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U legde enkele documenten neer over uw school, waaruit blijkt dat u in juni 2012 geslaagd bent voor uw 'Ordinary Level' en dat u in juni 2014 geslaagd bent voor uw 'Advanced Level', in de richting 'Business Studies' [zakenstudies]. Uw studies en schoolcarrière werden hierboven reeds besproken. Uw maatschappelijk werkster stuurde op 19-03-2018 via e-mail nog enkele documenten door: een huwelijksakte van u en A.(...)Y.(...) A.(...), een geboorteakte van uw dochter Kelly en een geboorteakte van uw dochter S.(...). Er kan ten eerste opgemerkt worden dat een document, om bewijskrachtig te zijn, verklaringen moet ondersteunen die samenhangend en geloofwaardig zijn, wat in onderhavig geval niet zo is. Daarnaast tonen deze documenten niet aan dat uw huwelijk een gedwongen huwelijk was en tonen zij de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas niet aan, maar tonen ze slechts aan dat u gehuwd zou zijn met ene A.(...)Y.(...) A.(...). Verder dient opgemerkt dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat in Kameroen een van de wijdst verspreide corruptiepraktijken de aanmaak van officiële documenten tegen betaling is. Documenten worden bijgevolg vaak vervalst of frauduleus verkregen. Bijgevolg kan aan Kameroense documenten, indien ze niet worden ondersteund door een coherent en geloofwaardig asielrelaas geen bewijswaarde worden gehecht. Voorts dient vastgesteld dat deze documenten kopieën betreffen, die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en dus weinig bewijswaarde hebben.

Voorts kan opgemerkt worden dat de door u neergelegde huwelijksakte en geboorteaktes onvolledig ingevuld zijn – bij de referentie naar identiteitsdocumenten (nummer van nationale identiteitskaart, dan wel referentie nummer van geboorteakte, dan wel referentienummer van het nationaliteitsdocument) van zowel u als uw beweerdde echtgenoot, werd immers helemaal niets ingevuld. Verder dient opgemerkt dat, waar op uw huwelijksakte nog vermeld wordt dat zowel u als uw beweerdde echtgenoot wonen te Mbenyan – zoals u zelf ook steeds verklaarde – op de door u neergelegde geboorteaktes van uw kinderen steeds te lezen valt dat **zowel u als uw beweerdde echtgenoot te Mamfe zouden wonen**, en u geboren werd te Eyumojock en uw echtgenoot te Mbenyan. Het kan niet worden ingezien waarom Mamfe als uw woonplek wordt aangegeven, hoewel u daar nooit woonde. De door u neergelegde documenten ter ondersteuning van het door u beweerdde asielrelaas, weten het geheel aan bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging (RvV, nr. 129 056 van 10 september 2014). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter geenszins dat u in geval van een terugkeer naar Kameroen een dergelijk reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit door relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden [u was niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten toen de luchtvaarpolitie u aantrof], rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van “van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; -schending van de artikelen 48/3 en 48/6, 48/5, en 48/8 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, al. 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en in werking getreden op 22 april 1954 (United Nations Treaty Sériés, deel 189, p. 150, nr. 2545 (1954)) zoals aangevuld door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, gesloten te New York op 31 januari 1967 en in werking getreden op 4 oktober 1967;-schending van de artikelen 48/4 en 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 18 (recht op asiel) en 19 (bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering) van het Handvest van de grondrechten van de

Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2019 en 15 (ernstige schade) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);-schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 en de samenwerkingplicht uit artikel 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 (recht op behoorlijk bestuur) van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

*Ten eerste kan opgemerkt worden dat er ernstige twijfel bestaat over uw beweerde leeftijd. U gevraagd of uw geboortedatum [1998] correct is (gehoorverslag CGVS, p. 2), antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 3). U legde ook documenten neer waaruit blijkt dat u in 1998 zou geboren zijn [zie infra]. U gevraagd of u uw volledige middelbare studies heeft afgewerkt, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 4). U gevraagd tot welke leeftijd u naar school ging, verklaarde u tot uw 16e [uit uw documenten blijkt ook dat u in juni 2014 afstudeerde in het hoger middelbaar en uw ‘Advanced Level’ – examen dat afgelegd dient te worden na afloop van het hoger secundair onderwijs in Kameroen - behaalde]. U gevraagd wanneer u begonnen bent met de middelbare school, verklaarde u op uw 9e. U gevraagd of dat niet een beetje jong is om reeds de middelbare school aan te vatten, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat het ok is – geenszins enige uitleg gevend over waarom u reeds met de middelbare school bent begonnen op 9-jarige leeftijd. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, **is het onderwijssysteem in de Engelstalige regio’s van Kameroen als volgt georganiseerd: vanaf de leeftijd van 6 vatten de kinderen de verplichte lagere school aan. De periode waarbinnen kinderen naar de lagere school moeten gaan, beslaat in totaal 6 jaren, waarna het ‘First School Leaving Certificate’ gegeven wordt na succesvolle beëindiging van het laatste jaar van de lagere school. Pas nadien – nadat men het ‘First School Leaving Certificate’ behaalt – kan men het eerste jaar lager secundair onderwijs aanvatten. Het lager secundair onderwijs beslaat een periode van 5 jaren, waarna men het examen voor het ‘Ordinary Level Certificate’ dient af te leggen. Pas nadien, na het behalen van het ‘Ordinary Level Certificate’, kan men het – 2 jaar durende – hoger secundair onderwijs aanvatten, op het einde waarvan men het examen voor het ‘Advanced Level Certificate’ dient af te leggen. Na het behalen van het ‘Advanced level Certificate’, kan men universitaire studies aanvatten – dit dus na een schoolcarrière van in totaal 13 jaren.** U verklaarde, zoals hierboven reeds vermeld, dat u reeds aan de leeftijd van 9 uw studies lager secundair onderwijs aanvatte, en u uw ‘Advanced Level Certificate’ behaalde aan de leeftijd van 16 jaar. Dit impliceert dat u, voorafgaand aan de leeftijd van 9, reeds 6 jaar lagere school zou hebben gelopen, hetgeen zou betekenen dat u aan de leeftijd van 3 jaar reeds naar de lagere school ging, wat geenszins aannemelijk is gezien kinderen in Kameroen pas vanaf de leeftijd van 6 jaar beginnen met schoollopen in de eerste graad van het lager onderwijs. Uw verklaringen zijn uiterst opmerkelijk en tegenstrijdig met de beschikbare informatie.*

Dit doet dan ook het vermoeden rijzen dat u ouder bent dan u zich voordoet. Deze verklaringen doen reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde dat uw moeder geld ging lenen bij een man die een cacao-boerderij had in Mbenyan, waarop die man zei dat hij u naar school zou sturen als u later zou trouwen met hem (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat u van uw moeder moest trouwen met die man in 2012, toen u 14 jaar was, hoewel u niet wou. U verklaarde dat u uiteindelijk [traditioneel] huwde met die man (gehoorverslag CGVS, p. 11), dat hij seks met u had zelfs als u niet wou, dat u zwanger werd van uw eerste kind in 2013, dat uw man brutaal was, dat hij u sloeg en u telkens naar uw moeder ging om te huilen. U antwoordde bevestigend toen u gevraagd werd of uw moeder in Ndebaya woonde (gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw moeder u in het jaar 2017 smeekte om ook officieel te huwen met hem in de rechtbank zodat uw kinderen een deel van zijn bezit zouden krijgen [aanspraak zouden kunnen maken op zijn erfenis] (gehoorverslag CGVS, p. 11). U gevraagd wanneer u legaal huwde met uw man (gehoorverslag CGVS, p. 19), verklaarde u op 08-01-2017. U verklaarde dat u uiteindelijk zei aan uw moeder dat het zo niet kon verdergaan (gehoorverslag CGVS, p. 12), dat uw moeder een vriend[in] belde in Muyuka en dat u bij die vriendin van uw moeder in Muyuka terecht kon.

U verklaarde verder dat u in september 2017 een eerste keer van uw man wegliep (gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd of u al eerdere pogingen had ondernomen om weg te rennen uit het dorp, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u niet probeerde, dat u geen manier had toen, dat zijn nicht u later zei om het dorp te verlaten, dat u zou moeten gaan als u een persoon had [iemand waarbij u terecht kon], maar dat u zei dat u niemand had, dat u naar uw moeder ging en zij dan zei dat ze iemand zou vinden. U gevraagd waarom uw moeder dan niet eerder iemand kon proberen te vinden, dat het toch beter ging zijn dat u dit gedaan had voor uw legaal huwelijk, verklaarde u dat u het idee niet had om het dorp te verlaten voor het legaal huwelijk, dat zijn nicht in december 2016 zei dat u moest gaan als u iemand had, en dat uw man in december 2016 het idee had om te trouwen voor de rechtbank. U gevraagd waarom u met hem trouwde in de rechtbank in januari 2017 als u al het idee had om weg te lopen in december 2016, verklaarde u dat u dat deed omwille van de kinderen. U gevraagd naar verduidelijking (gehoorverslag CGVS, p. 20), verklaarde u dat uw dochter Susanna nog te jong was om achter te laten. U gezegd dat u haar kon meenemen, verklaarde u dat u niemand heeft om naar toe te gaan, dat u haar niet kon meenemen en dat haar vader geld heeft. U verklaarde verder dat u, voordat u van uw man wegliep in september 2017, u nooit enige poging ondernomen heeft om van hem weg te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 19). **Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u nooit eerder heeft geprobeerd om weg te lopen, of er zelfs maar eerder aan gedacht heeft om weg te lopen, en dat de nicht van uw man u dit idee dan nog moest geven**, alsof dit geen natuurlijke logische gedachte zou zijn; het is geenszins onredelijk te verwachten dat u eerder al zou aan gedacht hebben aan weglopen indien u werkelijk in een dergelijke miserabele situatie zat en in een echt gedwongen huwelijk zat waarbij u dagelijks geconfronteerd werd met uw situatie, zeker gezien uw scholingsniveau. Uw verklaring dat u niemand had om naartoe te gaan, is tegenstrijdig met het feit dat u uiteindelijk wel degelijk naar een vriendin van uw moeder bent gegaan, dat u zelfs een vriendin had in Muyuka [zie infra] waar u enkele maanden bij heeft verbleven en dat u uiteindelijk naar India reisde waar u niemand kende. Bovendien liep u regelmatig weg naar het dorp van uw moeder in Ndebaya [een buurdorp], u ging dagelijks naar Eyumojock naar de middelbare school, u verklaarde dat uw man dagelijks vroeg opstond om op de landbouwvelden te gaan werken en hij soms naar andere dorpen ging en pas 's nachts terug kwam (gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaarde eveneens dat uw man u geld gaf als u iets nodig had (gehoorverslag CGVS, p. 5), u verklaarde dat hij u verder naar school liet gaan (gehoorverslag CGVS, p. 11), dat hij u nog naar school wou laten gaan na het traditioneel huwelijk in 2012 en zelfs na uw bevalling in 2013, dat hij u naar school liet gaan omdat u intelligent was en er een leraar op school was die uw man aanmoedigde (gehoorverslag CGVS, p. 16), dat hij trots was op u omdat zijn vrouw onderwezen was, dat u buitenshuis kon gaan (gehoorverslag CGVS, p. 26), dat uw man soms ging naar de markt om vis voor jullie te kopen, dat hij soms geld gaf aan u om kleren of schoenen voor u of uw kinderen te kopen, en u kon tenslotte – wanneer u uiteindelijk een eerste poging ondernam zich aan het huwelijk te onttrekken, gewoon tegen uw man zeggen dat u niet naar het veld zou gaan, waarna u simpelweg kon vertrekken uit uw dorp en naar ergens anders ging (gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze verklaringen wijzen erop dat u wel degelijk ruime bewegingsvrijheid kende die u toeliet om weg te lopen, dan wel hiertoe op zijn minst enige poging te ondernemen. Dat u bleef voor uw kinderen was tenslotte uw eigen keuze waardoor er moeilijk sprake is van een echt gedwongen verblijf bij uw man en kan moeilijk als dé reden gezien worden waarom u niet wegluchtte, gezien u uiteindelijk wel uw kinderen alleen heeft achtergelaten bij uw man en zijn familie. Voorts dient opgemerkt dat u ook uw kinderen had kunnen meenemen met u, bij een poging tot vlucht.

Dat u nooit enige poging heeft gedaan om eerder weg te lopen, doet dan ook ernstig afbreuk aan het door u beweerde gedwongen karakter van uw huwelijk en aan de ernst van de door u geopperde feiten, immers: dat u – hoewel u gedurende 5 jaren bij uw echtgenoot inwoonde, waar u de nodige bewegingsvrijheid kende en tot 2014 dagelijks schoolliep, en waarbij uw echtgenoot regelmatig buitenshuis was - op geen enkel moment poogt om zich aan uw beweerd gedwongen huwelijk te onttrekken, weet allerm minst te overtuigen. Deze verklaringen wijzen erop dat u zich geenszins in de praktische onmogelijkheid bevond om in de jaren nadat u het huwelijk werd opgedrongen, een vluchtpoging te ondernemen. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstige en fundamentele twijfels rijzen bij uw verklaringen gedwongen te zijn geworden om te trouwen.

Daarnaast blijkt er een kopie van uw paspoort in het verslag van de luchthavenpolitie te zitten [zie administratief dossier], waaruit blijkt dat uw paspoort uitgegeven werd op 06-07-2017 in Buea. **Dat u simpelweg uw paspoort in juli 2017 zou afgehaald hebben in Buea, dat op zo'n 260 km ligt van Eyumojock [buurdorp van Mbenyan], is dan ook tegenstrijdig met uw verklaringen dat u nog in uw dorp bij uw man zou verbleven hebben tot september 2017, en daarvoor nooit een poging te hebben ondernomen om zich aan uw huwelijk te onttrekken. Dit is geenszins coherent met het door u beweerde gedwongen karakter van uw huwelijk, en uw verklaringen hieromtrent.** Volgens het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ] verklaarde u dat u uw paspoort vernietigde bij aankomst in Brussel (zie 'Verklaring DVZ', punt 24). U gevraagd waarom u uw paspoort vernietigde, verklaarde u dat men u zei dat u dat moest vernietigen omdat ze u anders naar Kameroen zouden terugsturen en dat u hier asiel wou aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat u uw paspoort vernietigde, doet dan ook vermoeden dat u de Belgische autoriteiten doelbewust in het ongewisse wou laten over de gegevens op uw paspoort, gezien u ook asiel kon aangevraagd hebben zonder uw paspoort vernietigd te hebben, en u steeds ook zelf verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u uw paspoort vernietigde, net omdat u vreesde dat u anders naar Kameroen teruggestuurd zou worden.

U verklaarde dat uw moeder u in het jaar 2012 vroeg om [traditioneel] te huwen met uw huidige man, dat ze anders het geld zou moeten teruggeven dat hij reeds gaf voor uw scholing (gehoorverslag CGVS, p.10) , en ze dat geld niet heeft (gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde verder dat uw moeder u smeekte om in januari 2017 ook officieel te huwen met hem, zodat uw kinderen een deel van zijn bezit zouden krijgen. U gezegd dat uw moeder u smeekte om met hem te huwen, en u gevraagd of u dus nog kon weigeren om met hem te huwen (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u dat uw moeder u smeekte, omdat de kinderen anders geen deel van zijn bezit zouden krijgen. U gevraagd waarom u instemde met dit legaal huwelijk (in januari 2017), gezien u eerder verklaarde dat u er reeds aan dacht om van uw man weg te lopen in de loop van december 2016, verklaarde u dat u het deed omwille van de kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 19) – waarmee u bedoelt dat uw kinderen op deze manier aanspraak zouden kunnen maken op zijn erfenis. U gevraagd of u misschien legaal kon scheiden (gehoorverslag CGVS, p. 22), gaf u aan dat dat misschien kon, maar verklaarde u dat u niet kon scheiden omwille van de kinderen, omdat ze hun aandeel [in de erfenis] dan niet zouden hebben. U geconfronteerd met het feit dat uw wil voor die erfenis tegenstrijdig is met uw beweerde vrees voor uw man, en uw verklaring dat u gedwongen werd hem te huwen, gezien u zelf geen scheiding wou omdat uw kinderen die erfenis anders zouden verliezen, kon u slechts 'ja' uitbrengen. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u er in januari 2017 zelf voor koos om uw huwelijk te officialiseren, en u zelfs niet overwoog om zich hiertegen te verzetten, aangezien uw kinderen later anders geen aanspraak zouden kunnen maken op zijn erfenis. **Het dient opgemerkt te worden dat uw beweerde vrees voor uw man, en uw stelling dat u gedwongen was met hem te huwen, uiterst tegenstrijdig is met uw wens om toch getrouwd te blijven met uw man zodat uw kinderen een deel van zijn erfenis kunnen krijgen. Er kan hier geenszins sprake zijn van een gedwongen huwelijk gezien u met uw man getrouwd wil blijven voor het geld, en u zelf instemde met uw legale huwelijk in januari 2017.** Indien u werkelijk niet wou huwen met uw man, is het immers geenszins onredelijk te verwachten dat u uw leven en vrijheid zou verkiezen boven het geld waarop uw kinderen mogelijks aanspraak zouden kunnen maken in het geval van zijn overlijden, en dat u zou willen scheiden van hem. Dat u dit niet deed, en er zelf voor koos – omwille van een financieel motief – om uw huwelijk met uw man te laten officialiseren in de rechtbank, wijst er ondubbelzinnig op dat u geenszins gedwongen werd dit huwelijk aan te gaan, en u zelf de keuze maakte om in dit huwelijk te blijven. Uit al uw verklaringen blijkt dat uw huwelijk niet zo gedwongen blijkt te zijn als u beweert: u bleef bij hem voor de kinderen, uw moeder smeekte u om met hem te trouwen [hetgeen impliceert dat u eigenlijk wel kon weigeren], uw moeder zei dat ze anders het [school]geld zou moeten teruggeven indien u weigerde [dus de mogelijkheid om te weigeren bleek er wel te zijn] en u wil momenteel niet scheiden van uw man.

Uw verklaringen doen dan ook opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde gedwongen karakter van uw huwelijk.

*U verklaarde dat uw man u sloeg en seks had met u (gehoorverslag CGVS, p. 21). U gevraagd of u naar de autoriteiten bent geweest om die mishandeling aan te geven, verklaarde u dat het politiekantoor ver is, in Eyumojock, en dat je je problemen moet regelen met je man en je niet naar de autoriteiten gaat. U gevraagd hoe ver het is van Ndebaya naar Eyumojock, verklaarde u dat het anderhalf uur te voet is. U gezegd dat dat nog altijd minder ver is dan Muyuka [waar u heen vluchtte nadat u wegtrok van uw man], verklaarde u dat je niet naar de autoriteiten gaat met je man, dat het je familie is die het oplost, en dat de politie niets te maken heeft met traditie. U verklaarde dat u naar de middelbare school ging in Eyumojock (gehoorverslag CGVS, p. 14), waardoor uw verklaring dat het politiekantoor ver is [en u het daarom niet kon aangeven] uiterst opmerkelijk is. U gevraagd of u weet heeft van organisaties die vrouwen in uw geval helpen in Kameroen (gehoorverslag CGVS, p. 22), antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u er niets van weet. U gevraagd of u zich daarover geïnformeerd heeft, of die al dan niet bestonden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat niemand u dat zei. U gevraagd of u niet wou weten of zij u konden helpen, verklaarde u dat u geen idee had over zo'n organisaties, dat er in uw dorp geen dergelijke organisatie is, en dat je je man niet meeneemt naar de autoriteiten. U gevraagd of u weet heeft of er zo'n organisaties bestaan in Kameroen die vrouwen in uw geval helpen, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u dat niet weet. U gezegd dat u zich toch kon [laten] informeren omtrent de mogelijkheden tot hulp in Kameroen, gezien u uw middelbare studies heeft afgewerkt en u een slimme vrouw bent, verklaarde u dat jullie niets van dat alles hebben in het dorp, dat jullie geen kans hadden om dat te zeggen en dat jullie niet zo'n mensen hebben. U gevraagd of een vrouw kan scheiden in Kameroen, verklaarde u dat je kan scheiden, maar dat afhangt van je man. U gevraagd wat de voorwaarden zijn om te kunnen scheiden in Kameroen, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of u zich geïnformeerd heeft om te kunnen scheiden in Kameroen, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u zich niet geïnformeerd heeft over scheiding in Kameroen. U gevraagd of u misschien wel legaal kon scheiden, verklaarde u dat u niet kon scheiden omwille van de kinderen, want dan zouden de kinderen hun aandeel [in de erfenis] niet hebben. **Het dient opgemerkt te worden dat u geen enkele poging heeft gedaan om te informeren naar een mogelijke oplossing voor uw situatie, noch enige poging heeft gedaan om te informeren of er enige organisaties bestaan die vrouwen in uw situatie helpen** - die wel degelijk bestaan, zo blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie. U heeft geen enkele poging gedaan om hulp in te schakelen van de autoriteiten, geen enkele poging gedaan om informatie in te winnen over vrouwenorganisaties in Kameroen en u heeft geen enkele poging gedaan om informatie in te winnen over de mogelijkheid tot echtscheiding in Kameroen, wat men redelijkerwijze wel kan verwachten van iemand met uw opleidingsniveau. U liet zich wel immers uitgebreid informeren over uw studies - u informeerde naar wat u kon doen ná uw studies [u verklaarde dat uw leraren u informeerden over uw jobmogelijkheden, dat u een concours kon schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 17)], u kon immers wel naar Muyuka reizen – wat veel verder gelegen was dan het politiekantoor in Eyumojock, en u liet zich wel informeren om naar India te reizen en om verder te studeren in Europa [uw vriendin legde contact met haar schoonbroer in Australië en regelde uw reis (gehoorverslag CGVS, p. 13)]. **Dat u zich in dergelijke mate liet informeren om verder te studeren, tot zelfs studeren in Europa toe, maar dan geenszins enige poging onderneemt om hulp te zoeken voor uw situatie in Kameroen, staat in uiterst schril contrast met uw vermeende miserabele situatie, en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gedwongen karakter van uw huwelijk, en aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas in het algemeen.***

U gevraagd of uw man u heeft proberen zoeken na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 20), antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat zijn nicht zei dat hij u zocht. U gevraagd hoe uw man u probeerde te zoeken, verklaarde u dat ze [de nicht van uw man] zei dat hij vroeg waar u was, dat hij naar het dorp van uw moeder ging om te vragen naar u, dat hij naar het huis van uw moeders oom ging om te vragen waar uw moeder was, en dat hij wist dat jullie het dorp verlaten hadden. U gevraagd of uw man u nog terug wilt, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat dat is wat uw nicht zei, dat hij u nog zoekt. U gezegd dat u reeds zei dat hij een nieuwe vrouw genomen had, verklaarde u dat ze [die nicht van uw man] u zei dat er een andere vrouw in het huis kwam en ze zwanger werd (gehoorverslag CGVS, p. 21). U gevraagd of hij [uw man] u nog heeft proberen zoeken nadat hij u niet vond, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze [die nicht] zei dat ze niet wist waar u was, en dat hij wist dat u dicht stond bij haar (de nicht). U gevraagd wat zijn antwoord was, verklaarde u dat hij haar zei dat ze u moest komen zoeken, dat u vertrok toen ze [nicht] in het huis was en ze dus wel moest weten waar u was. U gevraagd wat er dan gebeurde, verklaarde u dat hij bleef zoeken, dat hij naar het huis van zijn zus ging, naar uw moeders oom en dat hij elke dag naar uw moeders dorp gaat.

U verklaarde dat u uw man verliet in september 2017 (gehoorverslag CGVS, p. 17), dat u communiceerde met de nicht van uw man omdat u uw kinderen bij die nicht achterliet (gehoorverslag CGVS, p. 21) en dat u in februari 2018 Kameroen verliet (gehoorverslag CGVS, p. 6). U gevraagd wat die nicht van uw man de laatste keer zei toen u haar sprak (gehoorverslag CGVS, p. 14), verklaarde u dat ze zei dat uw kinderen het goed doen, dat uw man een andere vrouw in het huis gebracht heeft, dat het meisje zwanger was, dat uw man weet dat u dicht bij haar staat [goede band heeft met die nicht], dat uw man vraagt waar u bent, dat ze zegt dat ze het niet weet en ze zegt dat u haar niet moet bellen, maar dat zij u wel zal bellen. **Het dient opgemerkt te worden dat het feit dat uw man u probeerde te zoeken in het dorp, geenszins abnormaal is, gezien u tenslotte zijn vrouw was en u op een dag verdween. Dat uw man, dit gegeven zijnde, probeert uit te vissen waar u bent, is dan ook normaal en ligt in de lijn der verwachtingen . Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat het feit dat uw man zich ervan poogt te vergewissen waar u bent, enig gevaar voor u betekent, dan wel dat dit betekent dat hij u zou vervolgen.** Uit uw laatste gesprek met de nicht van uw man blijkt dat uw man wel nog vraagt naar u, maar geenszins grote moeite blijkt te doen om u te vinden of uw verblijfplaats te weten te komen via uw nicht,. Indien uw man u immers werkelijk wou vinden, ten koste van wat dan ook, is het geenszins onredelijk te verwachten dat hij wel te weten zou kunnen komen waar u zich bevond gezien u in contact stond met zijn nicht - en gezien hij wist dat u een goede band had met zijn nicht - en gezien uw kinderen nog verblijven bij zijn nicht, wat hij als drukkingsmiddel zou kunnen gebruiken indien hij werkelijk zo brutaal was als u beweert. Uw kinderen blijken het echter goed te doen en blijken zelfs nog aanspraak te maken op zijn erfenis volgens uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U maakt dan ook niet aannemelijk dat uw echtgenoot nog voor enige problemen zou zorgen indien u ergens anders in Kameroen zou verblijven.

U gevraagd of u geen job kon zoeken en hem [uw man] kon proberen terug te betalen [om het schoolgeld terug te betalen], aangezien u al uw middelbare studies voltooid had (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u dat er geen manier was om een job te zoeken voor u in het dorp, dat het enige wat u kon doen erin bestond een concours te schrijven. U gevraagd wat dat is, verklaarde u dat dat [concours u toelaat] om te kunnen lesgeven of in het leger te kunnen gaan. Gezien het feit dat u naar school ging in Eyumojock en gezien het feit dat u wel kon vluchten naar Muyuka, wat volgens u op 8 uur rijden lag van uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 20), dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat u geen job kon zoeken in uw dorp en uw man dus niet kon terug betalen, geenszins steek houdt, gezien u wel uw dorp effectief heeft kunnen verlaten en dus op zoek kon gaan naar een job buiten uw dorp. Dit klemmt des te meer gezien u verklaarde dat u werkte in het restaurant van die vriendin van uw moeder in Muyuka (gehoorverslag CGVS, p. 12), en dus wel degelijk een job vond ergens anders dan uw eigen dorp. Uw verklaring dat het enige wat u kon doen, een concours schrijven was, is bijgevolg ook tegenstrijdig met uw eigen acties, gezien u wel degelijk ergens anders dan uw eigen dorp ging gaan werken in Kameroen. Volgens uw diploma van het hoger middelbaar onderwijs had u een diploma in 'Business Studies' [zakenstudies]. Uw verklaring dat u uw concours móest doen, om een job in het leger te kunnen doen of leerkracht te kunnen worden, is geenszins logisch gezien niemand u verplichtte om leerkracht te worden of een job in het leger te zoeken, en u eender welke andere job kon uitoefenen, des te meer met een diploma Business Studies op zak. **Gezien uw eigen acties is het geenszins onredelijk te verwachten dat u zich ergens anders zou kunnen vestigen in Kameroen, des te meer gezien u een opgeleide vrouw bent met een diploma in Business Studies. Het profiel dat u zich probeert aan te meten, van een vrouw die geen andere mogelijkheden heeft dan voor de rest van haar leven in het dorp bij haar man te blijven zonder enige job uit te oefenen, strookt geenszins met uw profiel van opgeleide vrouw, noch met het feit dat u wel uw dorp heeft kunnen verlaten om ergens anders te wonen en werken in Kameroen, en noch minder met het feit dat u zelfs Kameroen heeft kunnen verlaten om met het vliegtuig via India naar Europa te reizen.** Het feit dat u verder wou studeren in Europa (gehoorverslag CGVS, p. 6), is geen reden opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

U verklaarde dat de vriendin van uw moeder, bij wie u in een restaurant werkte na uw vlucht van uw man, zei dat u mee moest met een politieman die klant was in haar restaurant (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde dat die politieman u in zijn huis hield (gehoorverslag CGVS, p. 13), u gebruikte als seksslavin en u weigerde te laten gaan. U hoorde later van hem dat de vriendin van uw moeder hem geld verschuldigd was, en hij u in ruil voor het geld had gekregen. U verklaarde dat u op een dag zei tegen die politieman dat u naar de markt ging om eten te kopen, waarna de politieman accepteerde en zelfs zei dat u de weg niet kende naar de markt, en u geld gaf om naar de markt te gaan. U verklaarde dat u belde met een vriendin [in Muyuka], naar haar huis ging, dan op haar aanraden naar de markt ging en daarna terug ging naar het huis van de politieman, en later via het raam ontsnapte om naar uw vriendin te gaan.

Het dient opgemerkt te worden dat u vrij naar de markt mocht gaan om eten te kopen, wat tegenstrijdig is met uw verklaring dat u opgesloten werd door die politieman en hij in uw huis hield. Het is immers allerm minst aannemelijk, noch geloofwaardig, dat hij u vrij naar de markt zou laten gaan en u hiertoe zelfs geld gaf, indien hij u – zoals u verklaarde – tegen uw wil in het huis opsloot en als seks slavin gebruikte. Bovendien stelt de vraag zich waarom u dan nog terugkeert van de markt naar zijn huis, om dan later via het raam te moeten ontsnappen. Uw terugkeer naar het huis en ontsnapping via het raam lijken nutteloze acties die geenszins getuigen van enige reële situaties, immers: indien u voorheen werkelijk werd opgesloten in dit huis, waar u seksueel misbruikt werd, valt geenszins in te zien waarom u uit eigen beweging nog zou terugkeren naar dit huis om eten te maken voor de politieagent, om nadien weer te moeten ontsnappen uit het huis. U gevraagd of hij normaal alle ramen sloot, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 27). U gevraagd hoe het komt dat dat hij dat [raam waarlangs u ontsnapte] niet controleerde, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of hij zag dat het raam open was, verklaarde u dat hij dat niet zag. Opnieuw getuigen uw verklaringen geenszins van reële situaties: dat die politieman enerzijds alle ramen sloot om u binnen te houden, maar u dan simpelweg naar de markt laat gaan om eten te kopen, is onlogisch en allesbehalve coherent gedrag. Dat hij dan bovendien normaal alle ramen zou controleren om u binnen te houden, maar dan zelfs niet zou zien dat er een raam open zou staan, is opnieuw weinig aannemelijk. Uw verklaring dat het raam waarlangs u zou zijn ontsnapt, eigenlijk per toeval nog open stond – u verklaarde immers dat hij niet gezien had dat dit raam nog open stond – maakt uw eerdere verklaringen, namelijk dat u na uw bezoek aan uw vriendin en de markt, vrijwillig terugkeerde naar het huis, om eten te bereiden voor de politieagent die u beweerdelijk misbruikte, des te onaannemelijk gezien u dan ook geenszins geweten kon hebben dat u diezelfde avond nog in staat zou zijn geweest te ontsnappen uit dit huis. U gevraagd of u naar de autoriteiten bent geweest om het misbruik door de politieagent aan te geven, verklaarde u dat u niet kon gaan omdat hij u bedreigde. U gezegd dat u misschien bescherming kon krijgen, verklaarde u dat hij u ermee bedreigde dat hij u iets zou aandoen als u zou ontsnappen, en dat hij u bedreigde met zijn geweer zodat u niet zou weg rennen van hem. U gevraagd of u eraan dacht om naar de politie te gaan, verklaarde u dat u zei tegen uw vriendin dat jullie hem konden aangeven, maar dat hij u bedreigd had en u zijn volledige naam niet kent. **Het dient opgemerkt te worden dat het feit dat u niet naar de politie kon gaan omdat hij u bedreigd had opdat u niet zou ontsnappen, geenszins logisch is gezien u effectief al ontsnapt was, en u dus reeds gevaar liep.** Bovendien wist u wel waar hij woonde, waardoor het feit dat u niet naar de politie kon gaan omdat u zijn naam niet kende, geenszins steek meer houdt. Ten slotte vluchtte u naar een vriendin in hetzelfde dorp, namelijk in Muyuka, en bleef u daar in Muyuka tot uw vertrek in februari 2018: u had verklaard dat u 2 weken in november [2017] bij die politieman woonde (gehoorverslag CGVS, p. 26), u had verklaard dat u juist voor uw vertrek uit Kameroen in Muyuka woonde (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat u op 04-02-2018 Kameroen heeft verlaten. **Dat u dan van november tot februari blijft wonen in Muyuka, zonder enige bescherming te zoeken, is dan ook uiterst tegenstrijdig met een grondige vrees voor vervolging door die politieman die ook in Muyuka woonde.** Uw gedrag en verklaringen over deze politieman zijn geenszins logisch en aannemelijk, noch getuigen ze van enige reële situaties. Deze verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U legde enkele documenten neer over uw school, waaruit blijkt dat u in juni 2012 geslaagd bent voor uw 'Ordinary Level' en dat u in juni 2014 geslaagd bent voor uw 'Advanced Level', in de richting 'Business Studies' [zakenstudies]. Uw studies en schoolcarrière werden hierboven reeds besproken. Uw maatschappelijk werkster stuurde op 19-03-2018 via e-mail nog enkele documenten door: een huwelijksakte van u en A.(...)Y.(...) A.(...), een geboorteakte van uw dochter Kelly en een geboorteakte van uw dochter S.(...). Er kan ten eerste opgemerkt worden dat een document, om bewijskrachtig te zijn, verklaringen moet ondersteunen die samenhangend en geloofwaardig zijn, wat in onderhavig geval niet zo is. Daarnaast tonen deze documenten niet aan dat uw huwelijk een gedwongen huwelijk was en tonen zij de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas niet aan, maar tonen ze slechts aan dat u gehuwd zou zijn met ene A.(...)Y.(...) A.(...). Verder dient opgemerkt dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat in Kameroen een van de wijdst verspreide corruptiepraktijken de aanmaak van officiële documenten tegen betaling is. Documenten worden bijgevolg vaak vervalst of frauduleus verkregen. Bijgevolg kan aan Kameroense documenten, indien ze niet worden ondersteund door een coherent en geloofwaardig asielrelaas geen bewijswaarde worden gehecht. Voorts dient vastgesteld dat deze documenten kopieën betreffen, die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en dus weinig bewijswaarde hebben. Voorts kan opgemerkt worden dat de door u neergelegde huwelijksakte en geboorteaktes onvolledig ingevuld zijn – bij de referentie naar identiteitsdocumenten (nummer van nationale identiteitskaart, dan wel referentie nummer van geboorteakte, dan wel referentienummer van het nationaliteitsdocument) van

*zowel u als uw beweerde echtgenoot, werd immers helemaal niets ingevuld. Verder dient opgemerkt dat, waar op uw huwelijksakte nog vermeld wordt dat zowel u als uw beweerde echtgenoot wonen te Mbenyan – zoals u zelf ook steeds verklaarde – op de door u neergelegde geboorteaktes van uw kinderen steeds te lezen valt dat **zowel u als uw beweerde echtgenoot te Mamfe zouden wonen**, en u geboren werd te Eyumojock en uw echtgenoot te Mbenyan. Het kan niet worden ingezien waarom Mamfe als uw woonplek wordt aangegeven, hoewel u daar nooit woonde. De door u neergelegde documenten ter ondersteuning van het door u beweerde asielrelaas, weten het geheel aan bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen.”.*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Met het betoog dat zij met een geldig paspoort via India naar België is gekomen samen met Y. die zij in India had ontmoet en dat zij dit onmiddellijk heeft meegedeeld en een bevredigende verklaring heeft gegeven voor de vernietiging van het paspoort, herhaalt zij slechts haar verklaringen, maar doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot dit paspoort. Vooreerst kon worden vastgesteld dat er een kopie van haar paspoort in het verslag van de luchthavenpolitie zat, waaruit blijkt dat dit paspoort uitgegeven werd op 6 juli 2017 in Buea. Dat verzoekster simpelweg haar paspoort in juli 2017 zou afgehaald hebben in Buea, dat volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier op een 260 km ligt van Eyumojock is tegenstrijdig met haar verklaringen dat zij nog in het dorp bij haar man zou verbleven hebben tot september 2017, en daarvoor nooit een poging te hebben ondernomen om zich aan het huwelijk te onttrekken. Dit is geenszins coherent met het door verzoekster beweerde gedwongen karakter van haar huwelijk, en haar verklaringen hieromtrent. Gelet op het feit dat zij haar paspoort vernietigde, doet gelet op voorgaande vaststellingen wel degelijk vermoeden dat zij de Belgische autoriteiten doelbewust in het ongewisse wilde laten over de gegevens op haar paspoort, gezien zij ook asiel kon aangevraagd hebben zonder haar paspoort vernietigd te hebben, en zij steeds ook zelf verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaring dat zij haar paspoort vernietigde, net omdat zij vreesde dat zij anders naar Kameroen teruggestuurd zou worden. Het argument dat zij nooit heeft verzwegen of ontkend dat zij een paspoort had of haar reisweg verdoezeld waardoor haar niet kan verweten worden dat zij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, doet hier dan ook geen afbreuk aan.

De verwijzing naar rapporten en informatie omtrent gedwongen en gearrangeerde huwelijken en huiselijk geweld volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op voorgaande pertinente en concrete vaststellingen hieromtrent in gebreke. Waar verzoekster aangeeft dat zij verklaard heeft het huwelijk niet te hebben gewild hetgeen in overeenstemming is met de bijgebrachte informatie, doet zij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen omtrent haar gedrag die er duidelijk en afdoende op wijzen dat zij zich niet in de door haar beweerde situatie bevond.

Waar verzoekster stelt dat uit de documentatie die zij toevoegt blijkt dat bescherming tegen deze gedwongen huwelijken niet bestaat teneinde de vaststelling dat verzoekster zich als opgeleide vrouw zich niet beter informeerde over een oplossing moet worden vastgesteld dat verzoekster twee uittreksels van persartikelen bijvoegt, die eveneens aanwezig zijn in het administratief dossier. Uit het artikel van 10 juni 2015 blijkt echter dat een vrouwenorganisatie een halt toeriep aan een gearrangeerd huwelijk van een twaalfjarig meisje. Uit het artikel van 6 oktober 2016 blijkt dan weer dat er een nieuwe wet werd aangenomen ter bescherming van de meisjes. Deze artikelen kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat er geen bescherming mogelijk is in Kameroen of dat er geen organisaties bestaan die zich het lot van deze vrouwen aantrekken en waartoe men zich voor hulp kan wenden. Niettegenstaande uit deze artikelen ook blijkt dat gedwongen en gearrangeerde huwelijken bestaan in Kameroen, is dit slechts algemene informatie, die overigens niet betwist wordt. Zoals reeds gesteld dient verzoekster haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade concreet aan te tonen. Zij blijft gelet op voorgaande pertinente en concrete vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van haar beweringen desbetreffend in gebreke.

Het betoog dat zij volhardde om naar school te gaan omdat zij gezien had dat haar moeder werd verstoten omdat zij niet naar school was gegaan, dat het schoolgeld een voorschot was op de bruidsschat en het algemeen bekend is dat er nog kinderen zijn die op vroegere leeftijd naar school gaan en er zelfs kinderen zijn die als tiener een universitair diploma halen is niet ernstig, en kan de pertinente en concrete vaststellingen omtrent verzoeksters leeftijd niet verschonen.

Verzoeksters verklaringen over haar schoolcarrière zijn volstrekt niet in overeenstemming te brengen met de algemene informatie omtrent het onderwijssysteem in Kameroen, aanwezig in het administratief dossier. Wanneer verzoekster werd gevraagd wanneer zij begonnen was met de middelbare school, verklaarde zij dat dit op negenjarige leeftijd het geval was. Wanneer haar werd gevraagd of dat niet een beetje jong is om reeds de middelbare school aan te vatten, antwoordde zij ontkennend en verklaarde zij dat het ok is – geenszins enige uitleg gevend over waarom zij reeds met de middelbare school was begonnen op 9-jarige leeftijd. Indien er bepaalde elementen waren geweest waaruit bleek dat zij een afwijkend traject op school zou hebben gevolgd, kon worden verwacht dat verzoekster deze zou hebben aangegeven in haar antwoord op de laatste vraag, hetgeen niet gebeurde. Verzoekster brengt ook in dit verzoekschrift geen elementen bij waaruit zou blijken dat voor haar persoonlijk een afwijkend schooltraject werd gevolgd. De enkele stelling dat het algemeen bekend is dat er nog kinderen zijn die op vroegere leeftijd naar school gaan en er zelfs kinderen zijn die als tiener een universitair diploma halen kan dan ook niet overtuigen.

De verwijzing naar de United States Department of State waaruit blijkt dat als de echtgenoot overlijdt de weduwe niet in de mogelijkheid is om enige erfenis te bekomen omdat zij zelf als onderdeel van de eigendom van de overleden echtgenoot wordt beschouwd en een wettelijk huwelijk enkel een voordeel oplevert voor de kinderen, volstaat niet om haar handelswijze te verschonen. Verzoeksters wil voor die erfenis voor haar kinderen is immers tegenstrijdig met haar beweerde vrees voor haar man, en haar verklaring dat zij gedwongen werd hem te huwen.

De argumentatie waarbij wordt aangevoerd dat zij binnen het huwelijk ernstig mishandeld werd door haar echtgenoot (slagen en verkrachting) en vernederd werd door zijn andere vrouwen, dat de Kameroense wet verkrachting wel criminaliseert, maar dat zowel politie als gerecht dit slechts uitzonderlijk onderzoeken of vervolgen, dat de Kameroense wet zwijgt over verkrachting binnen het huwelijk terwijl 52 procent van de vrouwen het slachtoffer is van huiselijk geweld, onder de verwijzing naar algemene informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd, kan niet overtuigen. Opnieuw betreft dit slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekster persoonlijk. Het wordt hier opnieuw herhaald dat verzoekster haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade concreet dient aan te tonen. De beweerde problemen van verkrachting en mishandeling staan in schril contrast met de bovenstaande concrete vaststellingen. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster, indien zij zich daadwerkelijk in een dergelijke precaire situatie bevond nooit eerder heeft geprobeerd om weg te lopen, of er zelfs maar eerder aan gedacht heeft om weg te lopen, en dat de nicht van haar man haar dit idee dan nog moest geven. Indien verzoekster ook werkelijk niet wilde huwen met haar man en door hem en zijn vrouwen werd mishandeld en vernederd is het geenszins onredelijk te verwachten dat zij haar leven en vrijheid zou verkiezen boven het geld waarop haar kinderen mogelijks aanspraak zouden kunnen maken in het geval van zijn overlijden, en dat zij zou willen scheiden van hem. Voorts acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster geen enkele poging heeft gedaan om te informeren naar een mogelijke oplossing voor haar situatie, noch enige poging heeft gedaan om te informeren of er enige organisaties bestaan die vrouwen in haar situatie helpen - die wel degelijk bestaan, zo blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie. Verzoekster heeft geen enkele poging gedaan om hulp in te schakelen van de autoriteiten, geen enkele poging gedaan om informatie in te winnen over vrouwenorganisaties in Kameroen en geen enkele poging gedaan om informatie in te winnen over de mogelijkheid tot echtscheiding in Kameroen, wat men redelijkerwijze wel kan verwachten van iemand met haar opleidingsniveau, terwijl zij zich wel uitgebreid liet informeren over haar studies. De stelling dat het feit dat zij twee kinderen heeft binnen een traditioneel huwelijk bewijst dat zij als kind werd verkracht is gelet op het voorgaande dan ook te gek voor woorden.

Met de argumentatie dat de verwerende partij niet redelijkerwijze kan voorhouden dat zij niet gedwongen en ongelukkig binnen het traditioneel huwelijk heeft geleefd, ontkent verzoekster slechts de bovenstaande concrete vaststellingen, maar doet zij geen afbreuk aan de vaststellingen waaruit blijkt dat zij het gedwongen karakter van haar huwelijk en de ondergane mishandeling door haar echtgenoot niet aantoot. Met het feit dat haar echtgenoot haar zoekt waardoor zij bij hereniging onvermijdelijk opnieuw tot hardheidsoverschrijdende mishandelingen zal worden onderworpen, moet enerzijds worden opgemerkt dat verzoekster de mishandeling niet aannemelijk maakt en anderzijds dat er geen aanwijzingen zijn dat de zoektocht van haar echtgenoot betekent dat dit enig gevaar voor haar zou kunnen betekenen.

Met het betoog omtrent de geboorteakten die volgens de bij het verzoekschrift gevoegde informatie worden uitgegeven door de “mayors office” dat in verzoeksters geval Mamfe is, dat de hoofdstad is van de divisie Manyu en waarvan Eyumojock een sub-sub-divisie is, kan verzoekster geen afbreuk doen aan de volgende pertinente vaststelling: *“Verder dient opgemerkt dat, waar op uw huwelijksakte nog vermeld wordt dat zowel u als uw beweerde echtgenoot wonen te Mbenyan – zoals u zelf ook steeds verklaarde – op de door u neergelegde geboorteaktes van uw kinderen steeds te lezen valt dat zowel u als uw beweerde echtgenoot te Mamfe zouden wonen, en u geboren werd te Eyumojock en uw echtgenoot te Mbenyan. Het kan niet worden ingezien waarom Mamfe als uw woonplek wordt aangegeven, hoewel u daar nooit woonde.”* Uit de betrokken geboorteakten blijkt inderdaad dat ze werden uitgegeven door de burgerlijke stand in Mamfe, maar dat bij de specifieke woonplaats ook Mamfe wordt vermeld. Bovendien moet worden opgemerkt dat bij de geboorteplaats bij verzoekster Eyumojock en bij haar echtgenoot Mbenyan werd vermeld. Het argument dat er bij woonplaats Mamfe werd vermeld omdat de geboorteakten door “the mayors office” in Mamfe zijn uitgegeven raakt dan ook kant noch wal.

Voorts wordt opgemerkt dat de neergelegde huwelijksakte en geboorteaktes onvolledig ingevuld zijn – bij de referentie naar identiteitsdocumenten (nummer van nationale identiteitskaart, dan wel referentie nummer van geboorteakte, dan wel referentienummer van het nationaliteitsdocument) van zowel verzoekster als haar beweerde echtgenoot, werd immers helemaal niets ingevuld. Met de stelling dat de verwerende partij niet ernstig kan betwisten dat de documenten niet bewijskrachtig zouden zijn omdat ze onvolledig zijn ingevuld of kopieën zijn of de vermelding Mamfe bevat doet zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat deze documenten daadwerkelijk niet volledig zijn ingevuld, kopieën zijn en de vermelding Mamfe als woonplaats bevatten. Overigens meent de Raad dat het ontbreken van een dergelijke referentie van enig officieel identiteitsdocument wel degelijk afbreuk doet aan de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij een medisch onderzoek had moeten vaststellen omdat daaruit zou blijken dat de verzoekende partij werkelijk op 15-jarige leeftijd is bevallen wat ook betekent dat zij reeds op 14-jarige leeftijd tot geslachtsgemeenschap werd gedwongen. Verzoekster meent dan ook dat door geen medisch onderzoek te bevelen het motief over de twijfel van de echtheid van de geboorteakten niet relevant wordt acht voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat is genoegzaam komen vast te staan dat verzoekster het gedwongen karakter van haar huwelijk en de ondergane mishandeling door haar echtgenoot niet aantoonde. Deze concrete aspecten zouden evenmin uit een medisch onderzoek kunnen blijken. Dat de verwerende partij door geen medisch onderzoek te bevelen het motief over de twijfel van de echtheid van de geboorteakten niet relevant acht is dan ook een stap te ver en blijkt geenszins uit de bovenstaande concrete motivering.

2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Kameroen een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt echter geenszins dat verzoekster in geval van een terugkeer naar Kameroen een dergelijk reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF